

Příběhy obyčejného mateřství

Jana Maláková

Jana Maláková

Příběhy obyčejného mateřství

TĚHOTENSTVÍ

Mám meeting! S potomstvem...

V dobách své rané puberty a ještě poměrně dlouho po nich jsem tvrdila, že děti jsou sice roztomilá záležitost, ale svou životní dráhu vidím v něčem jiném. Vysnívala jsem si sebe sama jako super úspěšnou manažerku čehokoliv, která v luxusních šatech a botách, za jaké by se nestyděla ani Sarah Jessica Parker, dobíhá letadlo, protože se zdržela na meetingu s někým ohromně důležitým.

A pak přišel zlom...

Situace se změnila a už jsem si uměla představit, jak kolem mě pobíhá nějaké to potomstvo. Chtěla jsem se stát tou ženou, která naservíruje rodině večeři o třech chodech, bude dokonale oděná i učesaná a na rtech jí bude pohrávat zářivý úsměv ve stylu stepfordských paniček.

Ve vzduchu ale stále visel jeden problém.

Ano, byla jsem ochotná v průběhu devíti měsíců několikanásobně zvětšit svůj objem, vstávat v noci, krmit, přebalovat a tak dále. Ale rozhodně jsem nebyla ochotná podstoupit ono známé „grapefruit prostorem pro malou mandarinku”. Čekala jsem tedy, až medicína vynalezne přijatelný způsob, jak dostat robě z mého těla, a byla přesvědčená, že dokud se tak nestane, nebudu se do rozšiřování rodiny pouštět.

A pak přišel druhý zlom...

Bylo to tady! Na ultrazvuku se objevilo malé cosi. Od lékaře jsem odcházela s nadšením, v šoku a oděvem od pasu dolů zcela naruby. Co se týkalo příchodu malého človíčka na svět, pořád se to zdálo dost daleko, a tak jsem si nedělala starosti. Až do osmého měsíce, kdy mi došlo, že to přijde. A brzy. Nezbyvalo, než doufat, že se vědci už skutečně dají do poctivé práce a vymyslí porodní metodu, kterou si užijeme víc než rodinný výlet. Bylo léto, a tak jsem se mohla uklidňovat tím, že okurková sezóna přinese své plody.

Dny plynuly a po titulcích hlásajících *„Zážitkové porody již od září 2014!“* nebylo ani vidu ani slechu. Pochopila jsem, že mě čeká to, co jiné ženy. Bylo to mrzuté, ale ať už se později na porodním sále dělo cokoliv, stálo to za to.

A tak se ze mě jednoho říjnového dne stala máma. Bez bot od Manola Blahnika, bez večerí o třech chodech, mnohdy v domácím úboru a bez jakéhokoliv účesu. Ale s oním zářivým úsměvem! Aspoň většinou.

Sport? Ne, díky!

Těhotenství je období, kdy jsou na vás všichni hodní, nemusíte řešit ploché břicho do plavek, muž k vám s dojetím vzhlíží jako k bohyni plodnosti, která ho obdaruje dědicem/dědičkou, a když náhodou máte nějaký ten malý přehnaný výlev kladných či záporných emocí, každý si řekne „to je v pořádku, ona není hysterická, ale těhotná“. Když jsem měla za sebou pátý měsíc této výjimečné životní etapy, rozhodla jsem se, že je načase začít se trochu víc hýbat. Musím přiznat, že jsem měla jisté obavy, u pohybových aktivit totiž vypadám velice hloupě. A v tomhle směru jsem skutečně nezklamala.

Ve studiu jsem vešla do malého sálu, kde už na míčích sedělo asi patnáct žen. Všechny budoucí maminky. To jsem sice i já, ale moje tělo na to podle ohlasů druhých stále příliš nevypadá. No nevím... každopádně ve volnějším tílku mi přišlo, že si zbylé účastnice s krásně kulatými bříšky pomyslely „Co ta tady dělá? Asi ji jen bolí záda“. Takže hned na začátek depka z nedostatečného objemu, na což budu asi za pár týdnů s ironickým šklebem vzpomínat, až se sotva zvednu z gauče.

Prvních deset minut hopsání jsem si říkala, že je to docela fajn, jen pohled na zrcadlovou stěnu mě příliš netěšil. Po chvilce jsem však začala pochybovat o tom, že se to budoucímu potomkovi může líbit. Zvažovala jsem, jestli by nebylo od věci mu tam před příští lekcí poslat kynedryl.